

ת"פ 1165/07/15 - מדינת ישראל נגד א מ

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 1165-07-15 מדינת ישראל נ' מ
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א מ

הנאשם

הכרעת דין

אומר כבר בפתח הדיון, כי החלטתי לזכות את הנאשם.

כתב האישום

במועד הרלוונטי היו הנאשם והמתלוננת בני זוג נשואים והתגוררו יחד. בתאריך 18.03.15, בשעות הבוקר, התגלע ויכוח בין המתלוננת לנאשם על רקע חשדה של המתלוננת כי הנאשם אינו נאמן לה, תוך שהמתלוננת בוכה. בנסיבות אלה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שסטר לה עם ידו בלחייה השמאלית, ונתן מכה עם ידו בזרועה השמאלית ויצא מהבית.

בהמשך התקשרה המתלוננת לטלפון הנייד של נאשם וציטטה באוזנו תכתובות בינו לבין אחרת ואמרה לו, כי הלילה יישן ברכב ואין לו לאן לחזור.

בהמשך, עובר לשעה 17:42 חזר הנאשם לדירה ודרש מהמתלוננת את כרטיס האשראי שסירבה לתת לו, בתגובה אמר לה הנאשם כי יפשיט אותה אל מול ילדיהם בכדי למצוא את כרטיס האשראי.

בנסיבות אלה, הרס הנאשם נכס משותף לו ולמתלוננת בכך ששבר לול של תינוק ותמונה שהייתה תלויה על הקיר. מיד ובסמוך, איים הנאשם בפגיעה ברכושם המשותף בכך שישבור חפצים בבית.

המתלוננת נטלה טלפון מאמה ויצאה למרפסת הבית, בעוד הנאשם הולך אחריה נטל את הטלפון מידה והשליכו. באותן הנסיבות נעל הנאשם את דלת המרפסת ושניהם נשארו במרפסת.

מיד ובסמוך במהלך דין ודברים בין השניים תקף הנאשם את המתלוננת וגרם לה לחבלות בכך שאחז בפניה עם ידו וגרם לה להמטומה בשפה העליונה בצד שמאל, בתגובה לכך נשכה המתלוננת את אצבעו ובעקבות כך הנאשם דחף את

עמוד 1

המתלוננת לעבר ארון מדפים מפלסטיק וראשה נחבט בארון ונגרמה לה חבלה מדממת במצח. אז חיבק הנאשם את המתלוננת, אמר לה שהוא אוהב אותה ואולם המתלוננת ביקשה שישחררה מאחיזתו והנאשם בתגובה דחף אותה וכתוצאה מכך נגרמה לה המטומה בירך שמאל.

כאשר הגיעו השוטרים לדירה, הנאשם איים על המתלוננת בכך שאמר "את תשלמי על זה".

בשל כל האמור לעיל יוחסו לנאשם עבירות של **תקיפה סתם - בן זוג** - עבירה לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - "החוק") + סעיף 379 לחוק, **תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג** - עבירה לפי סעיף 382 (ג) לחוק + סעיף 380 לחוק, **איומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק ו**היזק לרכוש במזיד** - עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

תגובת הנאשם לכתב האישום

במענה בכתב שניתן ביום מיום 8.1.17 לא כפר הנאשם בכל המיוחס לו אלא טען להשתלשלות שונה של הדברים מזה הנטען בכתב האישום.

הנאשם הודה, כי "סטר למתלוננת על לחיה, בזמן ששהו במרפסת הבית, לאחר שהמתלוננת תקפה אותו, פיסית ומילולית, על רקע ויכוח בין השניים". עוד הודה ששבר לול של התינוק ותמונה שהייתה על הקיר ואיים, כי ישבור חפצים בבית. הנאשם הכחיש, כי נעל את דלת המרפסת, וכי דחף את המתלוננת.

עוד טען, כי מעשיו בזמן שהותו במרפסת נועדו לשם הדיפת תקיפתה של המתלוננת, שאף גרמה לו לחבלות.

בפתח הדיון ביום 14.2.17 הוסיפה ב"כ הנאשם, כי הנאשם מודה שחיבק את המתלוננת וכן שאמר לה שיפשיט אותה אל מול הילדים.

תמצית טענות הצדדים

ב"כ המאשימה ביקשה להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם, וזאת מכיוון שלטענתה הוצגו ראיות רבות המבססות, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום מעל לספק סביר. עוד נטען, כי המתלוננת לא צמצמה מחלקה באירוע, אולם מעשיה היו בתגובה למעשי האלימות של הנאשם. חיזוקים לעדות המתלוננת ניתן למצוא בעדות אמה.

עוד טענה ב"כ המאשימה, כי הנאשם הודה ברוב המיוחס לו בכתב האישום, אולם בעדותו ישנן סתירות מהאמור בחקירתו במשטרה, וכי הוא ניסה למזער מחומרת מעשיו ובחר לספר את גרסתו בצורה שתיטיב עמו.

ב"כ הנאשם עתרה להעדיף את גרסת הנאשם על פני זו של המתלוננת, שלדבריה הייתה רוויה בסתירות ולא ניתנת לאמון. מעשיו של הנאשם בוצעו בתגובה לתקיפתו על ידי המתלוננת. עוד טענה ההגנה, כי מדובר באירוע של קטטה הדדית ועל כן העלתה טענה של הגנה מן הצדק שעניינה אכיפה בררנית נוכח נקיטת ההליכים כנגד הנאשם בלבד.

לטענת ב"כ הנאשם, ישנן ראיות חיצוניות למכביר לאלימות מצד המתלוננת כלפי הנאשם וזאת כעולה מדו"ח הרווחה, עדותו של הרב כהן ועדותה של אמה של המתלוננת במשטרה השוללת באופן מפורש אלימות כלפי המתלוננת.

ראיות התביעה

במסגרת פרשת התביעה נשמעה בפני עדותה של המתלוננת הגב' רחל אילנה כהן. כמו כן הוגשו חקירת הנאשם (ת/1), הודעת אימה של המתלוננת הגב' ס ד ה (ת/2), דו"פ של השוטר רס"מ גרינברג מתתיהו (ת/3), תמונות של החבלות על גופה של המתלוננת (ת/4), מזכר שיחת הבהרה עם המתלוננת (ת/5), הודעת המתלוננת שנגבתה ביום 18.3.15 בביתה (ת/6), הודעת המתלוננת שנגבתה ביום 19.3.15 (ת/7).

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה העידו הנאשם והרב אליהו כהן, וכן הוגשו שרטוט של מקום האירוע כפי ששורטט על ידי המתלוננת במהלך עדותה בבית המשפט (נ/1), בקשת המתלוננת לביטול צו ההרחקה שניתן כנגד הנאשם בתיק מ"ת 39139-03-15(נ/2), דיסקים המתעדים שיחות בין הנאשם למתלוננת (נ/3 ו- נ/4), דו"ח רווחה מיום 6.12.16 מטעם המחלקה לשירותים החברתיים באלקנה (נ/5), תמונות של חבלות על גופו של הנאשם (נ/6).

דין והכרעה:

כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לספק סביר. לאחר שמיעת הראיות, הסיכומים ובחינת העדויות שהובאו בפני, החלטתי לזכות הנאשם מעבירות של תקיפה סתם ותקיפה הגורמת חבלה ממש ואלה נימוקי.

בפתח הדברים יש לציין, כי אין מחלוקת בין הצדדים, כי הרקע לדברים הוא חשדה של המתלוננת, כי הנאשם ניהל קשר רומנטי עם חברתה והוא שעומד בבסיס שני האירועים המתוארים בכתב האישום, האירוע בשעות הבוקר והאירוע בשעות הערב.

לאחר בחינת מכלול הראיות בתיק לא אוכל להעדיף את גרסת התביעה על פני זו של ההגנה, זאת נוכח סתירות מהותיות בעדותה של המתלוננת, התייחסותה של המתלוננת לראיות האחרות בתיק והסבריה שהיה בהם להעצים את ההאשמות כלפי הנאשם מעבר למה שסיפרה בעדויותיה במשטרה והתנהלותה הכוללת כפי שתפורט להלן.

א. אירוע התקיפה בבוקר יום 18.3.15

באירוע זה נכחו המתלוננת והנאשם בלבד. הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה (ת/1) אלימות כלפי המתלוננת במהלך הוויכוח ביניהם בשעות הבוקר וכך גם בעדותו בבית המשפט "אני לא הרבצתי לה, היא זרקה עלי סירים במטבח" (עמ' 43 שורה 7).

בעדותה בבית המשפט סיפרה המתלוננת, כי היא והנאשם היו נשואים 18 שנה ולהם 8 ילדים.

בחקירתה הראשית סיפרה, כי הנאשם ניהל קשר רומנטי עם חברתה, הבטיח שיפסיק לדבר איתה וכאשר ראתה בבוקר האירוע הנטען התכתבויות ביניהם, התקשרה אל חברתה וביקשה שתרחק ממנה, מבעלה וממשפחתה. הנאשם אמר לה שהוא אוהב אותה והיא השיבה לו שאינה יכולה לסמוך עליו. הוא אמר לה להתקשר ליועץ נישואים ולקבוע תור ונסע לעבודה. לאחר מכן המשיכה לספר על אשר אירע בשעות הערב.

לאחר שסיימה לספר על האירועים משעות הערב נשאלה מפורשות לגבי אירועי הבוקר והשיבה "הוא הבטיח שינתק קשר עם קרן. אני לא זוכרת, את הבוקר, רק זוכרת שבכיתי הרבה, אני חושבת, לא יודעת אם אני מתבלבלת

בין האירועים, היה אירוע בבוקר, איני יודעת אם ביום זה או יום אחר, והיה צרחות, והוא העיף עלי סיר של ג'חנון. תמיד הוא היה מרביץ מקלל, משפיל אותי בצורה איומה, ואחר כך אמר אני אוהב אותך מצטער, לא התכוונתי, תמיד אמר שאני מטומטמת, שמנה ושאף אחד לא יסתכל עלי, אני אשאר לבד. בעצם הוא לא נתן לי גישה לכסף לכלום לקח ממני את כל העצמאות, ואני בת 38 ואין לי רישיון נהיגה. הוא לא נתן לי לבשל שזה המהות של כל אישה לבשל במטבח. הוא גרם לי להרגיש שאין לי עתיד, ואני צריכה להישאר איתו, שאין לי עתיד לבד, אני עם 8 ילדים ולא יכולה להתפתח לשום מקום. זה בעצם הסיבה שנשארת והוא הבטיח שלא ייתן לי גט וישאיר אותי עגונה" (עמ' 16 שורה 27 עד עמ' 17 שורה 3).

ב"כ המאשימה ביקשה לרענן את זכרונה של המתלוננת והפנתה אותה לעדותה בת/6 אך זו השיבה "יש לי המון בלאק אאוט אני שוכחת את המקרה.... בבוקר אני לא זוכרת לספר, אך בערב אני זוכרת" (עמ' 17 שורות 4-8). ב"כ המאשימה ביקשה להגיש את הודעות העדה במשטרה וב"כ הנאשם נתנה הסכמתה לכך.

בהודעתה במשטרה מיום 18.3.15, ת/6, המתלוננת תיארה, כי בשעות הבוקר לאחר שראתה את התכתבויות של הנאשם עם חברתה, אמרה לו שהיא לא מעוניינת לחיות איתו יותר, הוא אמר לה להירגע וכשלא נרגעה **סטר לה בפניה בלחי שמאל והמשיך לתת לה מכות בכתף שמאל**. לאחר מכן היא הלכה לבית אמה ופנתה ל"יועץ רבני" לגשר ביניהם והם קבעו ליום ראשון. כאשר שבה לביתה, היא ביקשה מהנאשם לנתק את הקשר עם חברתה, הוא אמר לה שיעשה זאת בדרכו אך היא החליטה להתקשר לחברה וביקשה ממנה להתרחק מהנאשם.

בהודעתה במשטרה מיום 19.3.15, ת/7, המתלוננת נחקרה בחשד לתקיפת הנאשם וחזרה על שסיפרה בעדותה הקודמת, כי בבוקר גילתה שהנאשם עדיין בקשר עם חברתה, במהלך הדברים הוא סטר לה בלחי, היא המשיכה לבכות והוא "נתן לי כמו סטירה מכה לא עם אגרוף עם היד פתוחה לזרוע שמאל (לא מבחינה בסימן בזרוע)" (שורות 19-20).

סעיף 10א' לפקודת הראיות קובע, כי נדרשים שלושה תנאים לקבילותה של אמרת חוץ של עד; שמתן האמרה הוכח במשפט, שנותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחוקרו ושהעדות שונה מן האמרה בפרט מהותי או שהעד מכחיש את תוכן האמרה או טוען, כי אינו זוכר את תוכנה.

כמצוות סעיף 10א(ג) לפקודה, העדפת אמרת חוץ של עד על פני עדותו בבית המשפט תהא מטעמים מיוחדים שיירשמו ולצורך כך יתחשב בית המשפט בנסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט.

הרשעה על סמך אמרת חוץ תהיה אם יש תוספת ראייתית- דבר לחיזוק- המאמת את דברי העד.

בעניינו, המתלוננת לא העידה בפני על אירועי התקיפה בבוקר יום 18.3.15, גם לאחר ריענון זיכרונה לא אישרה או חזרה על הדברים שמסרה במשטרה. היא גם לא סיפקה הסבר לפער בין גרסתה בבית המשפט לזו שנמסרה במשטרה ואין חולק, כי לא עסקינן במתלוננת שתעשה כן כדי לסייע לנאשם כפי שיורחב בהמשך. על כן לא מצאתי להעדיף את עדותה במשטרה על פני עדותה בפני ומשכך לא הוכח, כי הנאשם תקף את המתלוננת בבוקר יום 18.3.15.

ב. אירועי התקיפה בערב יום 18.3.15

על אשר ארע בשעות הערב העידו המתלוננת, אמה של המתלוננת והנאשם. יצוין, כי עדות אמה של המתלוננת

במשטרה הוגשה בהסכמת הצדדים והיא לא העידה בפניי.

עדות המתלוננת בבית המשפט

לאחר שיחתם בבוקר אודות הקשר של הנאשם עם חברתה "נכנסתי אחר כך למסנג'ר וראיתי שהייתה לו התכתבות איתה, כתב לה את חסרה לי, אף אחת לא תחליף אותך" ולכן התקשרה אל הנאשם ואמרה לו שלא יחזור הביתה וישן ברכב, הנאשם שאל מה קרה, היא השיבה לו שהוא יודע מה קרה וניתקה את השיחה (עמ' 15 שורות 20-23).

הנאשם התקשר אליה 18 פעמים ומשלא ענתה לו, הגיע לביתם קצת אחרי 17:00. דלת הבית הייתה נעולה והיא הייתה בביתם עם הילדים ועם אימה וזאת מכיוון והייתה בחודש השמיני להריונה ואמה סייעה לה.

הנאשם צרח שתפתח את הדלת, הוא ניסה לפתוח את הדלת שהייתה נעולה. היא פתחה את הדלת, הוא נכנס בהיסטריה ואמר לה לתת לו את כרטיס האשראי. הכרטיס היה בתוך הפלאפון שאותו הכניסה לתוך חולצתה. הנאשם תפס למתלוננת בחולצה ואמר לה "אני אפשיט אותך" ליד אימה וילדיהם. הוא לקח את לול התינוק וזרק על הרצפה וניפץ אותו ולקח תמונה של הילד החמישי בתוך לוח שעם. היא לקחה את הטלפון הנייד של אימה וניסתה לחייג למשטרה. הוא הפחיד אותה ולכן היא רצה לכיוון החדר ואז לשירותים, משם יש יציאה למרפסת ולגינה. לדבריה, היא תכננה "לקפוץ מהחומה לצאת החוצה", הנאשם נכנס אחריה לשירותים ונעל את הדלת ולקח אליו את המפתח, נטל ממנה את הטלפון הנייד של אימה "וזרק גבוה, בצד היה מדף גבוה" (עמ' 16 שורות 1-6).

היא אמרה לנאשם כי היא לא רוצה לחיות איתו יותר ושתדבר איתו רק בנוכחות עו"ד או משטרה, הנאשם בתגובה התעצבן ואמר לה, כי הוא אוהב אותה, אמר לה להפסיק ותפס אותה ביד אחת בלסתה. הוא לחץ חזק והכאיב לה ובעקבות כך נשכה אותו באצבע והוא צעק עליה שהיא כלבה ושורד לו דם מהאצבע. היא צעקה שיעזוב אותה וייתן לה לצאת וכן צעקה שיקראו למשטרה, הנאשם בתגובה חיבק אותה חזק ולא נתן לה לזוז כאשר פניה צמודות לחזהו, היה לה קשה לנשום והיא לא הצליחה להשתחרר מאחיזתו ובשלב מסוים משכה לו בציציות ובשערות החזה.

הנאשם דחף אותה על ארון המדפים וכתוצאה מכך "**ונפתח לי הראש**", מצביעה על המצח במרכז" (עמ' 16 שורות 16-17) הנאשם ניסה לעצור את הדימום עם טישו והמתלוננת לא רצתה שישג בה, הוא התעצבן ודחף אותה על הסורגים והיא קיבלה מכה בירך. הנאשם טלטל אותה, תפס חזק בזרועותיה, וכל הזמן הזה המתלוננת מבקשת לצאת ושיעזוב אותה אך הנאשם השיב, כי אוהב אותה ולא ייתן לה ללכת.

לאחר מכן הגיעו השוטרים אשר דפקו בדלת, הנאשם פתח את דלת השירותים, השוטר הוציא את המתלוננת מהשירותים והפרידו ביניהם. כאשר יצא הנאשם מביתם צעק למתלוננת "**את תשלמי על זה**" (עמ' 16 שורה 25).

לדבריה, ראתה את הילד על הרצפה, לשאלתה הילד אמר שהנאשם הפיל אותו.

כאשר נתבקשה המתלוננת להסביר על החבלות שנראות בתמונות אשר צולמו יום לאחר האירוע, השיבה שהחבלה ברגל שמאל היא כנראה מדלת מכונת הכביסה כאשר הנאשם העיף אותה על זה, וגם על רגל ימין לא יכלה לישון על אף צד, כאב לה מכל כיוון גם בזרועות, ברגליים ובברכיים, בין הגבות הראש זה מארון של "כתר" ולגבי השפתיים הוא טלטל אותה ואינה זוכרת איך נפצעה (עמ' 17 שורה 31 עד עמ' 18 שורה 3).

המתלוננת לא שללה גרסת הנאשם לפיה היא תקפה אותו ראשונה כשהוטחה בה גרסת הנאשם "**יכול להיות שדחפתי**

אותו מעצבים, תזוז ממני" (עמ' 18 שורות 9-10).

הכחישה שהכתה את הנאשם באגרוף "אין מצב בעולם שנתתי לו אגרוף אין לי את הרפלקס של לתת אגרוף, אולי נתתי סטירה, אך אגרוף וודאי שלא" (עמ' 18 שורות 15-16). כשנשאלה באיזה הקשר אולי סטרה לו השיבה "אני מנסה לחשוב אם היה מתי שהוא, אחרי שהוא דחף אותי, או שרציתי לצאת ולא נתן לי, או שתפסתי אותו בשקר, איני זוכרת באיזה הקשר זה היה, לא שנכנסנו למרפסת שתינו קפה, ונתתי לו סטירה. זה היה אחרי השתלשלות אירועים מאוד אלימים שהיו בסלון לפני כן" (עמ' 18 שורות 18-20).

בחקירתה הנגדית, שרטטה את החדר בו היה האירוע, באשר למיקום שלהם בחדר סיפרה **שהנאשם "ישב צמוד לדלת, ואני עומדת מולו**, אך איני יודעת איך להסביר את היחס... פחות מחצי מטר אחד מהשני" (עמ' 19 שורות 14-15). ובהמשך חזרה ואישרה שהנאשם ישב והיא עמדה "לא זוכרת אם זה היה ברוב האירוע, לא הסתכלתי על הזמן, אך ישב בחלק מהזמן" (עמ' 22 שורות 24-27). **לגבי ידיו בעת הישיבה "אולי הצמיד אותם על הברכיים"** (עמ' 23 שורה 2).

אישרה, כי הנאשם אמר לה להירגע אך היא הייתה בסערת רגשות. **לא זכרה לומר באיזה שלב הוא סטר לה** (עמ' 20 שורות 23-24 וכן שורות 30-31).

הנאשם החזיק בכרטיס אשראי על שמה והיא בכרטיס על שמו, ואף שהיה להם חשבון משותף לא היתה לה גישה אליו (עמ' 21 שורות 16-21).

לדבריה, לאחר האירוע אמה סידרה את הדברים בבית, הרגיעה את הילדים והם הלכו לבית הספר. כשהוטח בה שהאירוע היה בערב, היא השיבה "אה, כן, אני הלכתי לישון, לא רציתי שיראו אותי עם הדימום וילחצו" (עמ' 21 שורה 28 עד עמ' 22 שורה 2).

בחקירה חוזרת נשאלה איך אימה התקשרה למשטרה אם הטלפון הנייד שלה היה אצל המתלוננת והשיבה שאמה "היא שלחה את אחד הילדים אליה הביתה, היא גרה באותו הרחוב ואפרים בעלה הביא את הטלפון" (עמ' 28 שורות 27-30).

הודעת המתלוננת במשטרה מיום 18.03.17 (ת/6)

בסביבות השעה 16:00 הסתכלה בטלפון הנייד של הנאשם וראתה שהיו התכתבויות בינו לבין חברתה יותר מפעם אחת. היא התקשרה לנאשם וכעסה עליו. הוא חזר הביתה בסביבות השעה 17:10 צרח עליה שתביא לו את כרטיס האשראי אותו שמה עם הטלפון בתוך החולצה שלה, בתגובה הוא צעק עליה שיפשיט אותה ליד הילדים.

הנאשם התעצבן ואמר שישבור את כל הבית, הפיל את הילד בן ה-5 שהיה על הכיסא וזה בכה, תלש את התמונה על הקיר ושבר אותה, שבר את הלול והמשיך לצעוק שתיתן לו את כרטיס האשראי. היא רצתה להתקשר למשטרה אך פחדה מתגובתו.

היא הלכה למרפסת והוא בא אחריה ונעל את הדלת, היא סירבה לתת לו את כרטיס האשראי כי באמצעותו היא קונה אוכל לבית. הוא "התעצבן אמר לי תירגעי תפס אותי בפנים בחוזקה, נשכתי את האצבע שלו בשביל שישחרר את התפיסה הוא שיחרר וקילל אותי, דחף אותי לכיוון הארון קיבלתי מכה במצח" ולאחר מכן חיבק אותה חזק ואמר לה

שהם לא יצאו משם עד שהיא לא תדבר איתו (עמ' 2 שורות 4-9). כאשר הגיעו השוטרים אמר לה "את עוד תשלמי על זה". בשלהי עדותה מסרה שהיא מתלבטת אם להגיש תלונה נגד הנאשם, כי היא חוששת מהתגובה שלו ואינה רוצה שיפתח נגדו תיק של אלימות במשפחה.

הודעת המתלוננת במשטרה מיום 19.03.15 (ת/7)

המתלוננת זומנה למתן מענה לשאלות הבהרה.

נשאלה בנוגע להפלתו של הילד בן ה-5 על ידי הנאשם והשיבה שהייתה עם הגב אליהם ולכן אינה יודעת כיצד נפל הילד.

לגבי האירועים מסרה שראתה את ההתכתבויות בין הנאשם לבחורה אחרת, התקשרה אליו וציטטה לו אותם וניתקה את הטלפון. היא התקשרה אליו שוב ואמרה לו שלא יחזור הביתה וישן באוטו. הוא התקשר אליה מספר פעמים אך לא ענתה לו. הוא חזר הביתה שבר דברים ואיים שאם לא תיתן לו את כרטיס האשראי יפשיט אותה. היא לקחה את הטלפון הנייד של אמה והלכה למרפסת והוא אחריה. הוא לקח לה את הטלפון של אמה וזרק אותו על המדפים למעלה ונעל את דלת המרפסת. היא קיללה את הבחורה האחרת והוא קילל את המתלוננת, היא אמרה לו שתדאג שלא יראה את הילדים. הוא תפס אותה באזור הלסת, דבר שהכאיב לה ומזה יש לה המטומה בשפה העליונה. הוא חיבק אותה ואמר שהוא אוהב אותה, היא סירבה לדבר איתו והוא דחף אותה "לכל כיוון" ומזה יש לה חבלה בירך שמאל, לא זוכרת איך נגרמה בדיוק החבלה. כשהגיעו השוטרים הוא פתח את הדלת ואיים "את עוד תשלמי על זה".

אשרה, כי משכה בשערות חזהו של הנאשם בזמן שהותם במרפסת כדי שיעזוב ואתה. לשאלה האם נתנה לנאשם אגרוף השיבה "לא. אולי דחפתי לו את הפנים ממני אבל ממש לא אגרוף" (שורות 52, 55 ו-60).

היא סירבה שילדיהם יחקרו.

לסיכום, יש פער בעדויותיה של המתלוננת לתיאור האירועים בין העדויות במשטרה, ת/6 ות/7, ובין אלה שמסרה בבית המשפט. בת/6 כלל לא סיפרה שאסרה על הנאשם לשוב הביתה ומשם התגלגל כל האירוע, ורק לאחר שהוטחה בה גרסת הנאשם סיפרה זאת. בת/6 סיפרה, כי הנאשם הפיל את הילד מהכסא בעוד בת/7 חזרה בה.

בת/6 ות/7 לא טענה שהנאשם סטר לה במהלך האירועים בערב אך בעדותה בבית המשפט טענה שסטר לה בסביבות השעה 17:00. בת/6 טענה כי קיבלה מכה במצחה, אך אין זכר לכך בת/7 ואילו בעדותה בבית המשפט טענה שנפתח לה הראש והצביעה על מרכז המצח, וכי דיממה שם. בת/6 מסרה, כי דחף אותה לעבר הארון ובת/7 טענה שדחף אותה לכל כיוון. המתלוננת אשרה בעדותה בפניי את גרסת הנאשם, כי בהיותם במרפסת הנאשם אכן ישב על הרצפה והיא עמדה ולא זכרה לומר באיזה שלב סטר לה הנאשם ולכן לא ניתן לשלול את גרסתו לשלב בו סטר לה.

המתלוננת סיפרה בעדותה בבית המשפט על אלימות מתמשכת עליה לא העידה באף אחת מעדויותיה במשטרה.

גם לגרסתה של המתלוננת הנאשם ניסה להרגיע אותה, חיבק אותה ואמר שוב ושוב שהוא אוהב אותה.

לסתירות וחוסר העקביות בתיאורים לעיל יש להוסיף גם את יתר הראיות בתיק והן יובאו להלן.

עדות הנאשם

הנאשם תיאר, כי יצא לעבודה בסביבות השעה 16:00 לכיוון רעננה, קיבל שיחה מהמתלוננת שלא יחזור הביתה, הוא שב על עקבותיו וחזר לביתם, דפק בדלת וכאשר היא פתחה לו החלה לצעוק עליו ליד הילדים.

הנאשם ביקש מהמתלוננת את כרטיס האשראי כדי שיוכל למלא דלק ולקנות אוכל, אך היא סירבה לתת לו והכניסה אותו לחזייה. הוא אמר שיקח את הכרטיס בכוח, מתוך כעס. הוא לא רצה שהילדים ישמעו את הדברים ולכן ביקש מהמתלוננת לבוא איתו לחדר, והם נכנסו לאמבטיה שיש לה שתי כניסות. הוא ישב על הרצפה והמתלוננת עמדה. היא החלה לצעוק עליו והם דיברו אחד אל השנייה בטונים גבוהים, דיברו לא יפה והמתלוננת החלה להרביץ לו והוא ניסה להגן על עצמו (עמ' 31 שורות 11-13).

המתלוננת קיללה אותו "בן של זונה" כאשר הנאשם איבד את הוריו בנסיבות טרגיות, דבר שגרם לו לבכי במהלך עדותו בבית המשפט (עמ' 31 שורה 14).

הנאשם טען שהוכה על ידי המתלוננת והציג תמונות בבית המשפט, כדי להגן על עצמו הוא דחף אותה וסטר לה, דבר שהוא מצטער עליו. הוא הבין את הטעות שעשה ולכן חיבק אותה ונישק אותה ואמר לה שהוא אוהב אותה ואז הגיעו השוטרים. הוא לא נתן את התמונות לשוטר אף שהיו בטלפון הנייד שלו, כי לא רצה לסבך את המתלוננת, היא אם ילדיו והוא אוהב אותה ולכן גם לא הציג את ההקלטות שבידיו. בחקירה הנגדית הוטח בו, כי במסגרת מסר שחיבק אותה לפני האלימות והשיב שזכור לו חיבוק אחד והוא היה לאחר שסטר לה.

הוא ביקש מהמתלוננת את כרטיס האשראי, כי הכרטיס שאצלו נחסם לשימוש, והוא חשב שהוא יצא מהבית כדרישתה לכמה ימים עד יעבור זעם.

הרב כהן הגיע לביתם בכדי לעשות שלום בית ולנסות ליישב את ההדורים. המתלוננת אמרה לרב שהיא תגיד שבגדה בנאשם כדי לקבל גט. הרב כהן ראה שהיא נתנה לו "מכות ובעיטות, היא טלטלה אותי מהחלוצה לידו" (עמ' 33 שורות 3-4).

הוא הקליט שיחות בינו לבין המתלוננת, כי "ואמרה כי תעליל עלי עלילות...זה מילה שלי נגד שלה, איך אני יכול להוכיח שלא עשיתי כלום, אם לא היה בידי ההקלטות אולי הייתי במקום גרוע יותר" (עמ' 33 שורות 15-17).

ובהמשך הוסיף, "הבאתי ראיות שלא עשיתי לה כלום, לקחתי אחריות על הסתירה, וזו הייתה מעידה חד פעמית, אני לא יודע אם אני אוהב אותה היום, אך אהבתי אותה אז, ופרנסתי אותה 18 שנה, אני אפילו בישלתי בשבילה, לא יודע למה אמרה שמנעתי ממינה רישיון נהיגה, אני הבאתי לה אוכל למיטה היה חסר שאכניס לה את אוכל לפה. לקחתי על עצמי כי היא לא ידעה לבשל. אני גם ניקיתי את הבית לשישי שבת. כמעט עשיתי את הרוב, לא אומר כי לא עשתה כלום, לא קל לגדל 8 ילדים, היא צריכה להיות אשת חיל, לא פייר להפיל עלי כאילו אני גבר שעשה בלגן" (עמ' 34 שורות 3-8).

בחקירתו הנגדית אישר, כי חזר עצבני הביתה לאחר שהמתלוננת אמרה לו שישן בחוץ. אישר ששבר את הלול אולם לא את התמונה, ואיים לשבור חפצים בבית, אך לא התכוון לכך ואמר זאת בשעת כעס.

אישר, כי איים שיפשיט את המתלוננת כדי לקחת את כרטיס האשראי.

בתחילה הכחיש שנעל את הדלת וטען שחסם אותה בגופו כשישב אך בהמשך אישר שאם כך מסר בחקירתו במשטרה אז כך היה.

אישר, כי אמר למתלוננת **את תשלמי על זה "זה לא בגלל שאני יעשה לה משהו, זה סלנג... זה משהו שיצא, זה סלנג"** אך לא התכוון לכך (עמ' 36 שורות 20-19 ושורה 24). לגבי החזרה על הביטוי גם במהלך חקירתו הסביר כי **"ואמרתי כי זה משחקי מילים. זה היה סוג של כעס, באותו רגע אדם שכועס, לא יודע מה אומר ולא באמת מתכוון לזה"** (עמ' 36 שורות 32-31).

המתלוננת הכתה אותו, כי חשבה שהוא בגד בה (עמ' 38 שורות 8-7). היא נתנה לו אגרוף, הוא דחף אותה **"ויש שער ברזל והיא קיבלה מכה. זה מקום חדר קטן כל המקום צפוף"** (עמ' 40 שורות 23-18).

הודה שהלול נשבר לאחר שזרק אותו (עמ' 40 שורה 2).

לא חשב לצאת מהמקום כשמתלוננת תקפה אותו, הוא רצה ליישב את הדברים ביניהם ולא חשב על בקשתה לאפשר לה לצאת מהמקום. בדיעבד זו הייתה טעות לחזור הביתה באותו יום.

הנאשם לא ידע שהמתלוננת נחקרה באזהרה, מבחינתו הוא לא רצה להגיש תלונה. הוא אמר בחקירתו, כי המתלוננת לא תגיש תלונה כנגדו, כי השוטר שעצר אותו אמר לו שהיא לא הגישה תלונה והוא הניח שנעצר על סמך הודאתו בלבד.

החבלה על ירכה יכולה להיות מדחיפתה לעבר השער והמכה בשפתיים בעת שהתגונן (עמ' 42 שורות 30-26).

חקירת הנאשם במשטרה מיום 18.3.15

לדבריו, אין שום קשר רומנטי בינו לבין האישה האחרת הוא רק משוחח איתה. הבוקר המתלוננת גילתה התכתבויות ביניהם, היא התקשרה לאישה האחרת ואמרה לה לנתק איתו קשר. המתלוננת התקשרה אליו והיה ביניהם ויכוח והם סיכמו שילכו לייעוץ. בשעה 16:00, בעודו בדרכו לעבודה התקשרה המתלוננת ואמרה לו שראתה את ההתכתבויות ושלא יחזור הביתה אלא ישן ברכב. הוא דיווח שיעדר מהעבודה וחזר הביתה, כי רצה לדבר עם המתלוננת. כאשר נכנס לביתם היה עצבני, כי המתלוננת ואמה דיברו אליו לא יפה. הוא ביקש מהמתלוננת את כרטיס האשראי אם הוא הולך לישון בחוץ. היא סירבה והוא דפק עם היד על הלול וזה התפרק. המתלוננת אמרה לו לבוא איתה לחדר ואז תיתן לו את הכרטיס שהיא שמה לפני כן בתוך החזיה. היא המשיכה ללכת למרפסת והוא אחריה וסגר אחריו את הדלת. היא סירבה לדבר איתו והוא התעקש לדבר איתה ואמר שהוא אוהב אותה ולא בגד בה אך היא אמרה שהיא רוצה להתגרש, הוא **חיבק "אותה קצת בחוזקה למשך מספר דקות, זה היה חיבוק של בעל לאישה כדי להרגיע אותה... ולא חס וחלילה כדי להרביץ לה"** (שורות 29-28). הוא ישב על הרצפה וחסם את הדלת ואז המתלוננת **משכה לו בשערות החזה והיכתה באגרופים על פניו ודחפה אותו "ואז אני מודה שאני לרגע איבדתי את העשתונות שלי ונתתי לה סטירה עם יד ימין שלי בלחי שלה וזאת כדי להרגיע אותה, אני ממש מצטער על זה" בשלב זה היא נשכה אותו והדברים נרגעו והוא ניסה לדבר אליה שוב** (שורות 37-32).

כשהגיעו השוטרים, הנאשם הוציא מפתח מכיסו ופתח את הדלת.

הוא הודה ששגה בכך שסטר לה באירוע בערב והצטער על כך והכחיש את יתר התקיפות המיוחסות לו מאותו ערב. לדבריו, אין שום ארון במרפסת. לגבי האמירה, כי היא תשלם על כך הסביר "תשלם על זה, בטח שהיא תשלם על זה, מה אני יכול לסלוח לה, היא בגדה באמון שלי והכניסה אותי לדבר הכי גרוע בחיי" (שורות 70-73). כשנשאל כיצד תשלם על כך המתלוננת השיב "סתם, זה משחקי מילים, מה אני ארצח אותה, נו באמת, זה כמו שאני לא אסלח אותה, לפעמים בתוך המריבה יוצאים לך מילים שאתה לא מתכוון באמת" (שורות 74-76).

לגבי החבלות על המתלוננת הסביר שאולי אלה נגרמו על ידי ציפורניה. כאשר הכתה בו באגרופים הוא דחף אותה ואולי כשהיא התגוננה פגעה בעצמה או מהדחיפה של היד שלו.

הכחיש, כי צרח על המתלוננת עם שובו הביתה אלא דיבר בקול רם והכחיש שאמר שיפשיט אותה ליד הילדים. הכחיש שנגע בבנם בן ה-5. הודה שהוריד את התמונה מהקיר אך לא תלש אותה.

הסביר שבסך הכל רצה לדבר איתה ואם תינתן לו הזדמנות נוספת הם ילכו לייעוץ נישואים, כי המתלוננת עומדת ללדת והוא רוצה לדבר אל ליבה ולהשלים איתה.

הוא לא מאמין שהמתלוננת תגיש תלונה כנגדו. ביקש להוסיף כי אינו מעוניין להגיש תלונה כנגד המתלוננת ורק מעוניין בשלום בית.

לסיכום, גרסת הנאשם בבית המשפט הייתה ללא שינוי ממשי מגרסתו שנמסרה במשטרה, למעט עניין נעילת הדלת וגם בעניין זה הודה שהאמור במשטרה הוא המדויק.

התרשמתי שהנאשם לא ניסה להרחיק עצמו או לצמצם מחלקו באירוע לא בחקירתו במשטרה ולא בעדותו בפניי. עוד התרשמתי, כי עד לעדותו בבית המשפט לא חשף את המערכת הזוגית האלימה כהווייתה כדי להגן על המתלוננת ואלמלא הצורך שלו להתגונן מההליכים שבפניי לא היה חושף את התמונות והשיחות המוקלטות.

עדות סוזן דולצה הייסלר במשטרה (2/ת)

העדה שהתה בבית בני הזוג בעת האירוע ומסרה את עדותה במשטרה ביום 19.3.15.

היא סיפרה, כי הנאשם חזר הביתה "הוא היה עצבני ופתח את הדלת בכוח והניף ידיים לאוויר והיה עצבני וצעק מי את חושבת שאת?" כי רחל קודם אמרה לו "שישן באוטו כי כעסה עליו" כי היה בקשר עם חברה שלה והיא גילתה את זה והוא צעק "תני את הכרטיס אשראי" והיא אמרה "לא" והכרטיס שלה היה בחזייה שלה והוא אמר אני יוריד לך את הבגדים מול הילדים והיא אמרה "לא" והוא אמר "תביאי לי תביאי לי" והוא אמר "אני מאוד כועס אני ישבור דברים בבית" ואז הרים את הלול באוויר וזרק אותו על הרצפה ונשבר והוריד תמונה של הילד וזרק על הרצפה (שורות 4-9).

הכחישה שהנאשם לקח את הילד והפיל אותו.

בני הזוג הלכו למרפסת, היא לא יכלה לראות מה קורה שם אך שמעה את המתלוננת אומרת מספר פעמים "תן לי לצאת" (שורות 20-23). היא החליטה להזמין משטרה כי פחדה.

עמוד 10

כשנשאלה העדה אם יש אלימות בבית בני הזוג השיבה "לא, רק צעקות" (שורות 30-31). וכשנשאלה על אלימות כלפי בתה או כלפי הילדים ענתה בשלילה **"אני שאלתי אותה ולא אמרה לי שהרביץ אי פעם בעבר"** (שורות 32-33).

המתלוננת מסרה, כי לאחר אירוע התקיפה בבוקר היא הייתה בבית אמה, ובבית משפט העידה שלאחר מעצרו של הנאשם אמה נשארה לסדר את הדברים ולסייע לה עם הילדים וחרף זאת ואף שאמה שאלה אותה מפורשות המתלוננת הכחישה אלימות מצד הנאשם באותו היום או לפני כן.

העדה סיפרה את אשר סיפר הנאשם בחקירתו במשטרה ואף בעדותו בבית המשפט, לרבות הרקע למריבת בני הזוג ולכן אני מוצאת שתיאור האירוע על ידי העדה יש בו לתמוך בגרסת הנאשם יותר משהוא תומך בגרסת המתלוננת.

דו"פ של השוטר גרינברג (3/ת)

העד פגש את אמה של המתלוננת שמסרה שבני הזוג במרפסת והנאשם לא נותן למתלוננת לצאת. היא הראתה לו את הלול והתמונה שהיו זרוקים על הרצפה.

דלת המרפסת הייתה נעולה, הוא שמע אדם צועק "תראי מה שגרמת" ואז פתחו את הדלת. המתלוננת "מסרה, כי **גילתה שיש לבעלה קשר עם חברה שלה דרך האינטרנט והיא רצתה שהוא יעזוב את הבית, מסרה כי היום בבוקר היה להם ויכוח על כך והוא סטר לה בפנים. אחר הצהריים בסביבות השעה 17:10 אחרי שחזר מהעבודה היוכוח המשיך... וכתוצאה מכך בעלה דחף אותה והיא קיבלה מכה בפנים ונחבלה ראיתי שיש לה סימן מדמם מעט באיזור בין הגבות בפניה, אמרה שהוא תפס אותה בחוזקה בפנים והיא נשכה אותו בשביל שיעזוב אותה". הנאשם מסר לו שהמתלוננת כעסה עליו כי ראתה שיחה בינו לבין חברה שלה במסנג'ר, אמר "שהיא הכיתה אותו עם הידיים בגופו בחלק עליו והוא החזיר לה בחזרה". המתלוננת מסרה לו שהיא מתלבטת אם להגיש תלונה או לא, הוא ביקש ממנה לחתום על סירוב להגשת התלונה, היא מסרה לו פרטים על המקרה ובסוף חתמה שאינה מעוניינת להגיש תלונה.**

4/ת תמונות חבלותיה של המתלוננת

תמונות החבלה על גופה של המתלוננת, בהן ניתן לראות המטומה על ירכה, סימן אדום בין גבותיה ופצע על שפתה העליונה בחלק הפנימי.

5/ת מזכר הבהרה עם המתלוננת

עולה כי התקשרו למתלוננת וביררו עימה האם יש ארון במרפסת וזו מסרה שיש שם "מדפים של חברת כתר" אותם כינתה ארון בעדותה אך למעשה מדובר במדפים.

בקשה לביטול צו ההרחקה (2/נ)

מסמך שהגישה המתלוננת לביטול צו ההרחקה שניתן כנגד הנאשם בתיק המעצר.

במסמך כתבה המתלוננת **"אני לא פתחתי תיק ולא הגשתי תלונה במשטרה. היינו באמצע ויכוח ולא רציתי**

להקשיב לו. אמא שלי שמעה אותי צועקת "תעזוב אותי" וחשבה שאני במצוקה לכן הזמינה משטרה. כל העניין יצא מפרופורציה! אני לא בשום סכנה!!" סיפרה שהיא בסוף החודש השמיני להריונה וזקוקה לעזרה בבית בטיפול בילדים וגם לקראת חג הפסח. הם מתכוונים להגיע ליעוץ זוגי לאחר חג הפסח ואף פתחו תיק ברווחה כדי לקבל עזרה. והוסיפה **"אני דורשת לבטל את צו ההרחקה שאני לא ביקשתי מלכתחילה"**. ציינה שהנאשם אינו אדם אלים.

בעדותה בבית המשפט אישרה שאכן פנתה בבקשה לביטול צו ההרחקה אך זאת תחת איום מצד הנאשם לעשות כן מבלי שהבהירה מהו אותו איום ומתי הושמע:

"כן. כי אני פוחדת ממנו, והוא אמר לי שאני צריכה לבטל את זה", "...אמא שלי פתחה את התיק היא התקשרה למשטרה, הוא איים עלי שאני צריכה לבטל את הצו, אמר שהכל יהיה בסדר אני מצטער לא ארים עליך יד יותר", "כן. כתבתי אותו תחת איום" (עמ' 23 שורות 20-27).

כשנשאלה מתי כתבה את המסמך ומתי הנאשם איים עליה השיבה **"אחרי שהשתחרר ממעצר אני חושבת, השתחרר אחרי יומיים ואז היה לו 4,5 ימים מעצר בית אצל אחותו, ואחר כך היה לו 3 שבועות הרחקה ממני והכריח את אמא שלי לאחסן אותו אצלה"** (עמ' 23 שורות 29-31)..

ג. ראיות נוספות

בעדותה בבית המשפט סיפרה המתלוננת, כי היא פחדה מהנאשם, וכי היא ממשיכה לפחד ממנו גם לאחר שנפרדו דרכיהם:

"ש. בתקופה זו את שומרת על פרופיל נמוך עד לקבלת הגט?

ת. כל דבר שאמר לי אמרתי אמן...

ש. על פניו טרור?

ת. כן. דיקטטורה" (עמ' 24 שורה 9-13)

ובהמשך:

"ש. למעשה זה הייתה התחושה שלך עד המסמך של הגט.

ת. לא. גם הרגיש אחר כך אחרי הגט, אני עדיין מפחדת ממנו" (עמ' 26 שורות 17-18).

עוד מסרה, כי הנאשם **"הוא לא אהב שמאיימים עליו, תמיד הוא אהב להיות בשליטה אם העזתי להביע דעתי, תמיד היה מביעה באלימות פיזית או מילולית"** (עמ' 21 שורות 1-2).

דברים אלה לא מתיישבים כלל ועיקר עם השפה והדברים הבוטים שהמתלוננת אומרת לנאשם בשיחות שלהם בנ/3 ונ/4, כמפורט להלן.

מתוכן ההקלטות נ/3 ו- נ/4 עולה שפה בוטה ואולי אף מתגרה או מאיימת של המתלוננת על הנאשם אף שהיא מודעת

לעובדה שלפחות בנ/4 הנאשם מקליט את השיחה אך היא עדיין משתמשת באותה שפה ואין בה שמץ של חשש מהנאשם והדברים יובאו בקצרה.

גם בעדותה בפניי אישרה המתלוננת שידעה שהנאשם הקליט שיחות שלהם (עמ' 26 שורות 19-20).

באשר לשפה הבוטה בה השתמשה בשיחות אלה התחמקה המתלוננת וסיפרה על אירוע אלימות במהלכו תקף אותה הנאשם, אירוע שונה מזה המצוין בכתב האישום וכי לאחריו **"קראתי לנאשם בשמות כי הוציא אותי מאיזון, והתעצבנתי ומן הסתם שאדם מתעצבן, הוא מקלל"** (עמ' 28 שורות 13-16). אלא שבשתי השיחות אין כל זכר לאלימות שהייתה בין בני הזוג בסמוך והמתלוננת כלל לא מעלה בשיחות כל קשר בין אלימות לשפה בה נקטה בהם. כל מה שניתן ללמוד הוא שהמתלוננת רוצה גט והשפה הבוטה בה השתמשה נועדה להניע את הנאשם לפעול כפי רצונה.

המתלוננת התקשתה להתמודד עם הדברים שנשמעו בהקלטה ובהם אינה מצטיירת כקורבן אלא כמי שמפעיל כח על הנאשם. בזירות יאמר, כי רוח הדברים העולה מנ/3 ונ/4 היא שהמתלוננת אומרת, כי תעיד עדות שאינה מדויקת בבית המשפט כדי לסבך את הנאשם.

קלטת שיחה בין הנאשם למתלוננת (נ/3)

מהשיחה עולה כי המתלוננת אמרה לנאשם כי **"אני אלך למשטרה, אני אזיין אותך"**. כששאל מה היא תגיד, השיבה לו **"שהרבצת לי, שבוע שעבר"**. כאשר שאל למה היא משקרת שהרי לא הרביצה לה, השיבה לו **"ככה... אתה רוצה להתעסק איתי אני אזיין אותך עד הסוף"**.

כששוב שאל למה היא משקרת, השיבה לו **"חכה למשפט, אני מחכה למשפט, אני אזיין אותך, אני יעלה להעיד אני אזיין אותך, אתה רוצה להתלכלך איתי אני יראה לך..."**.

הנאשם הטיח במתלוננת שהוא רק התגונן, היא הכתה אותו וגרמה לו "סימנים כחולים" ושאל אותה אם היא הרביצה לו או לא. המתלוננת לא הכחישה אלא השיבה **"לא הגיע לך?"**. בחקירתה הנגדית בבית המשפט הוטח בה חלק זה של השיחה והיא השיבה **"נכון. אמרתי כבר שהרבצתי לו שהחזקתי בגופיה ותלשתי לו שיער וסטרתי לו. ניסיתי להשתחרר ממנו. תני לי לענות על השאלה הזאת, את מבלבלת אותי. אני לא רוצה להתפזר, אלא אני רוצה להיות ממוקדת, יש לי תשובה לכל דבר. היא תפציץ אותי בהודעות"** (עמ' 27 שורות 5-8).

בחקירה חוזרת מסרה שהסימנים הכחולים עליהם מדבר הנאשם בהקלטה אינם ממועד האירוע נשוא כתב האישום (עמ' 28 שורה 31 עד עמ' 29 שורה 1). משמעות הדבר היא שהמתלוננת מודה, כי היה אירוע אחר בו כן גרמה לנאשם סימנים כחולים במנותק מהתיק שבפניי.

קלטת שיחה בין הנאשם למתלוננת (נ/4)

בשיחה זו הטיח הנאשם במתלוננת, כי הראה לשוטר את התמונות עם החבלות כתוצאה מתקיפתה, וכי אינו רוצה לפתוח לה תיק אך עוה"ד שלו הנחתה אותו לחזור בו מהודאתו והיא השיבה לו **"יופי, אתה רוצה שאני אזיין אותך במשפט"** ובהמשך **"אתה לא נותן לי גט, אתה מחזיק אותי בכח אז אתה תסבול. אתה תסבול"**.

הנאשם שוב ושוב חזר על כך שיחזור בו מהודאתו במשטרה, כי הוא לא מוכן לקחת אחריות במקומה והיא השיבה **"אני**

אזיין אותך", כששאל מה תעדה השיבה לו "אני אעשה את מה שמוטל עלי אני אזיין אותך".

בהמשך הדברים הם מדברים על מה שיטען כל צד בדיון בבית הדין בנושא הגט והמתלוננת מטיחה בנאשם "אני במקומך הייתי פוחדת" וכן "אייל הכח בידיים שלי" כששאל אותה הנאשם מדוע היא חושבת כך השיבה לו "כי אני יודעת, אני עשיתי שיעורים מותק. אתה תצא כזה קטן, אתה אידיוט, אתה מטומטם, אתה חמור, אתה רוצה אני אזיין אותך, תחליט מה אתה רוצה אתה תהיה מסכן ממני, אני לא רציתי לעשות איתך כלום. אני רציתי לסגור. בוא נסגור..." ובהמשך חזרה על הדברים גם ביודעה שהוא מקליט את תוכן השיחה. "בסדר אני אזיין אותך, אתה תהיה מסכן, תמשיך להקליט חמור, חמור מסריח. תמשיך להקליט".

בשלהי הדברים הוסיפה "אתה תבכה".

בחקירתה הנגדית הושמע לה הקטע בו היא אומרת לנאשם כי "הכח בידיים שלה" והיא השיבה "את מוציאה מקונטקסט, אין לי איך לענות על זה, אך ברצוני לומר כמה דברים. בהתחלה סיפרתי את האירוע ועצרתם אותי ואמרתם שלא רלבנטי, והיא הביאה הקלטה מאותו אירוע... אמרתי לו נמאס לי שהוא בוגד בי, ונמאס מהבגידות, ביקשת ממישהי שתשלח לך תמונות בעירום, שאני יומיים לפני המקווה, יא גועל. הוא שכב עלי והשכיב אותי על המיטה חנק אותי עם היד שלו. הכוח בידיים שלי שאמרתי, התכוונתי שאני אישה, והוא כל הזמן אמר את לא תקבלי גט, ואני אמרתי שאני אקבל גט, כי לא רציתי לחיות איתו יותר, הכוח בידיים שלי, ואם אלך לבית הדין ואומר שבגדתי בו, אני אסורה עליו, והוא יהיה חייב לתת לי גט, למרות שלא בגדתי בו." (עמ' 27 שורה 27 עד עמ' 8 שורה 4).

הסבריה של המתלוננת בבית המשפט יש בהם משום התחמקות.

דו"ח המחלקה לשירותים חברתיים מיום 6.12.16 (נ/5)

זהו דו"ח שהוגש לבית הדין הרבני בנוגע להסדרי ראייה בין הנאשם לילדיו, ממנו עולה, כי לאור קשיים שהעלו ההורים בקיום הסדרי ראייה, המחלקה נרתמה לקיים את המפגשים בין האב לילדיו במחלקה לשירותים חברתיים באלקנה.

ביום 9.10.16 האב הגיע למחלקה והמתין "האם הגיעה עם הילדים אולם אז החל ביניהם עימות מילולי, צעקות מחוץ למחלקה ואף הייתה אלימות מצד האם כלפי האב... בשל התנהגות זו שהתרחשה לעיני הילדים לא היה ניתן לקיים את המפגש".

המתלוננת נשאלה לפרש האלימות בה נקטה כלפי הנאשם בנוכחות עו"ס והשיבה "... אני באתי אליו והדפתי אותו כדי שיסתום" (עמ' 28 שורות 17-22). המתלוננת לא חששה לתקוף את הנאשם ללא כל הצדקה בנוכחות גורמי הרווחה וילדיהם של בני הזוג.

עדות הרב אליהו כהן

בני הזוג אישרו היכרות עם העד. המתלוננת נהגה להתייעץ איתו בענייני טהרה, הוא ניסה לעשות שלום בית, אך מבחינתה זה היה מאוחר מידי מכיוון ורצתה לקבל גט. לדבריה סיפרה לרב כהן שהנאשם מכה אותה ואת הילדים עד

אובדן הכרה והוא אמר שאפשר לעשות שלום בית ולא צריך להתגרש. לדבריה, הנאשם אמר לה שלא יתן לה גט וצעק "אני אזיין את מי שאני רוצה, את תהיי עגונה, את תהיי לבד לנצח" (עמ' 25 שורה 8).

הרב נקרא לעדות מטעם ההגנה והוא התייצב לעדות ביום 14.2.17, המועד בו נשמעה עדותה של המתלוננת. מפאת קוצר הזמן לא נשמעה עדותו של העד והוא זומן לדיון שהתקיים ביום 27.3.17 אך לא התייצב אליו. ב"כ הנאשם טענה, כי בתום הדיון ביום 14.2.17 שוחחה המתלוננת עם העד עת יצאו מבית המשפט ובעקבות כך לא התייצב העד לדיון והוא מסרב להתייצב לעדות. התובעת לאחר שעינה בתמונות שהציגה לה ב"כ הנאשם אודות המפגש בין המתלוננת לעד אף היא סברה שיש חשיבות לשמוע מהעד על נסיבות המפגש האמור כדי שתהא בפני בית המשפט התמונה המלאה.

הנאשם, בעדותו ביום 27.3.17 התייחס לאי התייצבות הרב כהן, שלדבריו מסר לו **שהמתלוננת "ניסתה לשכנע אותו לא להעיד. בגלל זה לא הגיע להעיד. זה מה שאמר לי"** (עמ' 33 שורות 5-6).

בנסיבות אלה, ונוכח הסכמת הצדדים, הורתי על צו הבאה כנגד העד. משנודע לעד על צו ההבאה, הגיש בקשה לביטולו והתחייב להתייצב לדיון ביום 19.4.17 למסירת עדותו וכך עשה.

ניכר היה על העד, כי המעמד לא היה לו נוח. הוא ציין, כי אולץ להגיע למסירת עדותו. העד מכיר את בני הזוג כבר 14 שנים, משפחה נורמטיבית כמו כל המשפחות בקהילה. לפני שנה וחודש בערך, החל הנאשם להתייעץ עמו. המתלוננת התייעצה איתו בענייני נשים.

העד ציין, כי אינו בצד של מי מהצדדים והגיע להעיד על שאירע. הוא נשאל מה קרה בפעם הקודמת שהתייצב בבית המשפט לעדות ושמיעתה נדחתה וסיפר "..." **שירדתי למטה אז הגב' משה פגשה אותי ואמרה לא טוב שבאת להעיד נגדי, אמרתי לה זה לא עדות נגדך אלא מה שראו עיני אני אומר, ואמרה כי היא גם קיבלה מכות מבעלה וגם הילדים, וזה לא פתאום שקרה הדבר הזה**. והעו"ד ואייל עשו לי סימן שאסור לי לדבר איתה ואז הלכתי" (עמ' 45 שורות 8-12).

הנאשם פנה אל העד ואמר, כי המצב בבית אינו טוב ואשתו אומרת שהיא רוצה להתגרש ולא טוב לה. העד הציע שינסו לגשר באמצעות יועץ נישואין.

בשבת, לא זוכר אם באותה השבת, בא אליו לביתו בנם הגדול של בני הזוג ואמר, כי הוריו מבקשים שיבוא לביתם. כאשר העד הגיע, המתלוננת בכתה ואמר, כי היא רוצה להתגרש, והעד יעץ לה שכדאי ללכת לגישור ולו בשביל הילדים. העד פנה לנאשם אשר אמר שבשום פנים ואופן לא יתן לה גט, המתלוננת בתגובה "**החזיקה בחולצתו ובעטה בו**", העד נשאר עוד דקה ויצא מביתם (עמ' 45 שורות 1-4).

בחקירתו הנגדית סיפר, כי בני הזוג לא סיפרו על אלימות בביתם, וכי זו הייתה הפעם הראשונה. שלל גרסת המתלוננת כי סיפרה לו אלימות (עמ' 45 שורות 20-22).

התרשמתי, כי העדות שנתן הרב כהן בפניי הייתה עדות מהימנה, העד תיאר את שאירע בנוכחותו ואת אשר מסרו לו הצדדים.

לסיכום הראיות לגבי אירועי התקיפה בערב 18.3.15

עמוד 15

כמפורט לעיל, עדות המתלוננת לא שללה, כי ייתכן שהיא זו שהחלה את התקיפה כלפי הנאשם, כפי שטען בכל עדויותיו. כתוצאה מהאירוע נחבל גם הנאשם והוא לא הציג ראיותיו בעת חקירתו במשטרה כדי לא לסבך את המתלוננת. גם לגרסת המתלוננת הנאשם, בעת האירוע, ניסה להרגיע אותה, חיבקה ואמר שהוא אוהב אותה.

גרסת המתלוננת הייתה רוויה בסתירות, המתלוננת לא סיפקה הסברים המניחים את הדעת לסתירות אלה. עוד מצאתי פער בין דמותה בעדות בפניי לזו העולה מדו"ח הרווחה ועדותו של הרב כהן, אותו ניסתה להניע ממתן עדות בבית המשפט ותוכן הדברים העולים מנ/3 ונ/4.

גרסתו של הנאשם הייתה עקבית ולה מצאתי תימוכין בראיות שפורטו לעיל.

במכלול הראיות שהונחו בפניי לא אוכל לקבוע, כי הדברים אירעו כגרסת המתלוננת ולא כגרסת הנאשם. לאור כל המפורט לעיל המאשימה לא עמדה בנטל הוכחת אירועי התקיפה כנגד המתלוננת בערב יום 18.3.15.

ד. עבירת האיומים וההיזק לרכוש במזיד

אין מחלוקת, כי הנאשם זרק את הלול של התינוק שנשבר במהלך דין ודברים עם המתלוננת עת שב הביתה, איים עליה שיפשיט אותה מול הילדים כאשר סירבה לתת לו את כרטיס האשראי והכניסה אותו לתוך חולצתה כדי שלא ייקח אותו, ואיים עליה "את עוד תשלמי על זה" לאחר הגעת השוטרים לביתם.

יסודות עבירת האיומים

סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 קובע כך:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

בע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל (4.1.06) נקבע, כי אמירה תחשב לאיומים "מעשה ייחשב ל"איום" אם תוכנו עוסק בפגיעה שלא כדין בגוף, בחירות, בנכסים, בשם הטוב או בפרנסה של האדם שעליו מאיימים, "או של אדם אחר". כאשר הביטוי מתייחס לאפשרות הפגיעה באחד מן העניינים האמורים כי אז על פי תוכנו הוא יכול לעלות כדי "איום" (סעיף 10 לפסה"ד, ההדגשות שלי- אס"ח).

אני קובעת, כי יש באמירותיו של הנאשם משום איומים שנועדו להניע את המתלוננת לפעול אחרת, בין אם כדי שתמסור לו את כרטיס האשראי ובין אם נוכח חששו מההשלכות של הגעת השוטרים.

עתה נשאלה השאלה, האם בנסיבותיו של תיק זה נוכח מערכת היחסים העכורה, הרקע לדברים- חשדה של המתלוננת כי הנאשם בוגד בה ורצונה להתגרש, והתנהלותה הכוללת של המתלוננת מצדיקים הכתמתו של הנאשם בהרשעה?

הגנה המן הצדק

ב"כ המאשימה טענה, כי שיקול הדעת של המאשימה בכל הנוגע להעמדתם של נאשמים לדין הנו רחב וכי התקיימה

אפליה בהחלטה להעמיד לדין את הנאשם, זאת נוכח הראיות הנוספות והחיזוקים שנמצאו לגרסת המתלוננת.

ב"כ הנאשם טענה שהמשטרה אמנם חקרה את המתלוננת באזהרה אך לא עשתה די בכדי לבדוק את החשדות כנגדה ונמנעה מנקיטת הליכים כנגדה ועל כן פעלה באופן מפלה כלפי הנאשם ועתר לזכותו גם מטעם זה.

משזיכתי הנאשם מעבירות התקיפה אני סבורה שמתיתר חלקו הארי של הדיון בטענת ב"כ הנאשם וזו תצטמצם לעבירות האיומים וההיזק לרכוש.

עת נותר להכריע, האם מיצוי ההליך הפלילי כנגד הנאשם בגין עבירת האיומים וההיזק לרכוש בדרך של הרשעתו יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגיונות (ראה בעניין זה המבחנים בע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (10.9.13) וע"פ 855/11 **סלכני נ' מדינת ישראל** (12.8.12)).

הנאשם לא סיפק מלוא גרסתו וראיותיו במשטרה לאלימות כלפיו מצד המתלוננת ולעניין זה אין לו אלא להלין על עצמו. ואולם, לאחר שהוגש כתב האישום כנגדו והוא העלה טענותיו היה על המאשימה לתת דעתה לטענותיו בדבר אכיפה בררנית ומשזו דחתה אותם על בית המשפט לבחון זאת במכלול הראיות שהוצגו בפניו הן מטעמים של אכיפה בררנית, ולטעמי, גם בשל הגנת זוטי דברים.

אני מקבלת טענות המאשימה, כי הפתרון לנאשם היה להגיש ערר על ההחלטה לסגור את התיק כנגד המתלוננת, מדובר במערכת יחסים זוגית, בה הנאשם מנסה להציל את נישואיו באהבתו למתלוננת והוא כלל לא היה מעוניין בהגשת תלונה כנגדה ובוודאי שלא היה לו כל אינטרס שינקטו הליכים גם כנגדה.

עוצמתה של תחושת חוסר הצדק המתעוררת מובילה למסקנה שלא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירות בהן הודה וזאת על רקע הנסיבות בהן בוצעו. שבירת הלול הייתה על רקע דבריה של המתלוננת, כי הנאשם לא יוכל לשוב לביתו אלא ישן ברכב, סירובה בתחילה לפתוח את הדלת והטונים בהם התנהלה השיחה במהלכה זרק את הלול וזה נשבר. כמו כן הנאשם איים, כי יפשיט אותה לאחר שהחביאה את כרטיס האשראי בתוך חולצתה וסירבה למסור לו, על מנת שיהיה לו כיצד לכלכל את עצמי בימים בהם ישהה מחוץ לבית. גם האמירה כי "את עוד תשלמי על זה" נאמרה לאחר אירוע תקיפה הדדי והגעת המשטרה לביתם ולטענתו כסלנג ומטבע לשון ולא בכוונה לפגוע בה.

זוטי דברים

סעיף 34 יז' לחוק קובע, כי "**לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך**".

העבירות בהן הודה הנאשם הן פעוטות לטעמי, ונכנסות לגדרם של זוטי דברים, וספק אם היה מוגש כתב אישום בגינם אלמלא האישום של תקיפה הגורמת חבלה ממש, ממנה זיכתי את הנאשם.

נסיבות שבירת הלול והאיומים, המצויים ברף התחתון של עבירות האיומים, בצירוף הסבריו של הנאשם, כי לא התכוון למעשיו אלא שהיה זקוק לכרטיס אשראי כדי למלא דרישתה של המתלוננת שישן מחוץ לבית וכי את המילים "את עוד תשלמי עליו" הסביר כסלנג ולא מתוך כוונה או רצון לפגוע במתלוננת ונסיבותיו הכוללות של התיק הרבות הרקע

לדברים והתנהלותה של המתלוננת שאף היא נקטה באלימות פיזית ומילולית כלפי הנאשם עד כדי חבלה, ותקפה אותו בהזדמנויות אחרות בנוכחות אחרים, הרב כהן ודו"ח הרווחה, אני סבורה שזהו מקרה בו על בית המשפט לנהוג במשנה זהירות טרם הכתמתו של נאשם ברישום פלילי כשהדברים לא הצמיחו ולו מידה מזערית של סכנה לציבור, וכי השפעתו של מעשה זה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיב את הנאשם בהרשעה בפלילים.

אשר לטיב המעשה, מדובר באלימות מילולית ברף הנמוך ובהיזק לרכוש.

אשר לנסיבות המקרה, יש להביא בחשבון את התנהלותה של המתלוננת (ראה בעניין זה ע"פ (מרכז) 39031-05-12 **חננאל נ' מדינת ישראל** (24.12.12), ע"פ (ת"א) 2125/94 **בן ארי נ' מדינת ישראל** (23.1.97)).

הנסיבות בתיק זה הינן מורכבות. ברקע חשדה של המתלוננת שהנאשם בוגד ואיסורה של המתלוננת על הנאשם לשוב לביתם ודרישתה שישן ברכב וסירובה לתת לו כרטיס אשראי כדי לכלכל את עצמו בעת שהותו מחוץ לבית, המשכה באלימות הדדית שנקטו בני הזוג בסיימה אמר לה "את עוד תשלמי על זה".

אשר לתוצאות המעשה, אזכיר כי שני בני הזוג נחבלו באירוע והנאשם זוכה מהעבירות שעניינו תקיפת המתלוננת.

אשר לאינטרס הציבורי, בע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזיאן** (8.12.99, סעיף 30 לפסה"ד) נפסק כי ההגנה של "זוטי דברים" **"תתקבל רק באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן, ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית"**.

עוד נקבע, כי בין מכלול השיקולים לענין זה ניתן לשקול גם את העושה, ולא רק את המעשה:

"נקיטת זהירות בהחלטתו של הסייג אינה מונעת, לגישתי, פרשנות שתבחן בין מכלול השיקולים גם את נסיבותיו האישיות של המבצע. שכן, יש שהשפעתן של נסיבות אלו תשנה את התמונה מן הקצה אל הקצה, והרשעתו לאורן לא תשרת כל מטרה ראויה" (ע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל** (14.7.15), סעיף 26 לפסה"ד).

מכל המפורט לעיל, אני סבורה שיש לזכות הנאשם מעבירות האיומים וההיזק לרכוש הן בשל טענת הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית והן בשל היות המעשים חוסים תחת זוטי דברים.

לסיכום

גרסת התביעה לוותה בסתירות היורדות לשורשו של עניין בעוד גרסת ההגנה הייתה אחידה בעקרי הדברים לאורך הדרך. גרסת ההגנה, כי המתלוננת היא שהחלה בתקיפה והנאשם הגיב לכך לא הופרכה. ברקע לדברים מערכת יחסים עכורה בין המתלוננת לנאשם, במסגרתה חשדה, כי הוא בוגד בה ורצונה להתגרש ממנו.

חיזוקים לגרסת הנאשם מצאתי בדו"ח הרווחה (נ/5) עדותו של הרב כהן, כי אלה היו עדים לאלימות מצד המתלוננת כלפי הנאשם ולכך שהנאשם לא הגיב כלפיה האלימות. גם בעדות אמה של המתלוננת והשיחות המוקלטות יש לחזק גרסת הנאשם. שוכנעתי, כי הנאשם כבש גרסתו במשטרה לגבי החבלות כתוצאה מתקיפת המתלוננת מתוך אהבה למתלוננת וציפייה, כי תסכים לשלום בית וחשף הדברים רק לאחר שהבין את ההשלכות של אי חשיפת הדברים.

בנסיבות אלה, לא ניתן לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי, קרי מעבר לספק סביר, באשר להשתלשלות

המסכת העובדתית שתגבש את יסודות עבירות התקיפה המיוחסות לנאשם ואני מזכה אותו מעבירות התקיפה.

מטעמים של הגנה מן הצדק וזוטי דברים אני מזכה את הנאשם מעבירות האיומים וההיזק לרכוש.

ניתנה היום, י"ג סיוון תשע"ז, 07 יוני 2017, במעמד הצדדים